

Sygn. akt VI Ka 310/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2014 r.

sprawy **M. L.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 11 kwietnia 2014 r. sygn. akt II W 813/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego M. L.,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. kwotę 516, 60 zł w tym 96, 60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony obwinionego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 310/14

UZASADNIENIE

M. L. został obwiniony o to, że w dniu 5 lipca 2013 roku około godz. 10:40 w Z. na ul. (...) kierując samochodem m-ki S. nr rej. (...) zajeżdżał drogę prawidłowo cofającemu pojazdowi m-ki B. nr rej. (...) kierowanemu przez M. J. powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2014r. w sprawie sygn. akt II W 813/13:

1. uznał obwinionego M. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie cytowanego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych,

2. na podstawie art. 119 § 1 kpsw w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwolnił obwinionego M. L. w części od ponoszenia kosztów postępowania, tj. kwotę ponad 100 (stu) złotych i wymierzył mu opłatę w kwocie 30 (trzydziestu) złotych,

3. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 14 ust 2 pkt. 2 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. kwotę 360 zł (słownie: trzysta

sześćdziesiąt złotych) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oraz dalsze 82,80 zł (słownie: osiemdziesiąt dwa złotych 80/100) z tytułu podatku VAT.

Apelację od powyższego wywiódł obrońca obwinionego zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji w całości na jego korzyść.

Powołując się na przepis art. 427 kpk i art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw wyrokowi temu zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i zaniechaniu dążenia do wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, i w konsekwencji przyjęcie, iż wina i okoliczności popełniania wykroczenia zarzucanego obwinionemu z art. 86 § 1 kw nie budzą wątpliwości, podczas gdy dokładana analiza materiału dowodowego, skutkowałaby wydaniem wyroku uniewinniającego,

2) błąd w ustaleniach stanu faktycznego, przyjętego za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że:

a) wyjaśnienia obwinionego są niewiarygodne, albowiem są zmienne w swej treści w zależności od koncepcji przyjmowanej przez obwinionego dla poparcia swojej linii obrony podczas gdy obwiniony był w swoich zeznaniach konsekwentny,

b) obwiniony wytworzył sytuację kolizyjną, gdyż nieprawidłowo obserwując sytuację na drodze wykonał manewr ostatecznie wyprzedzania, a nie omijania z nagłym zjazdem w prawo na swój pas ruchu, podczas gdy w ocenie obwinionego, jego zachowanie jako kierującego pojazdem marki S. o nr rej. (...) było prawidłowe, gdyż poruszał się po swoim pasie ruchu, a to kierujący pojazdem marki B. podczas manewru parkowania, w miejscu, gdzie nie powinien parkować, nieprawidłowo cofając, wjechał w pojazd kierowany przez obwinionego.

Stawiając powyższy zarzut na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw wniósł o:

1) zmianę wyroku wobec obwinionego M. L. i uniewinnienie go od postawionego zarzutu, bądź,

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu,

3) zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna w stopniu oczywistym.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji i sformułowanym w niej zarzutom Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów nie uchybiając dyspozycji wynikającej z normy art. 7 kpk i ustalając prawidłowy stan faktyczny. Sąd Rejonowy ocenie poddał wszystkie przeprowadzone dowody i to we wzajemnym ich powiązaniu, i była to ocena wszechstronna. Tymczasem apelujący stawiając wskazane wyżej zarzuty odwołuje się jedynie do wyjaśnień obwinionego bez jakiegokolwiek odniesienia się do innych dowodów przeprowadzonych w sprawie i w oderwaniu od pozostałych dowodów. Ocena dowodów dokonana przez apelującego jest subiektywna, jednostronna i dowolna. Wskazać należy, iż Sąd Rejonowy, o czym świadczą pisemne motywy zaskarżonego wyroku oceniał wszystkie dowody, w tym wyjaśnień obwinionego, zeznań świadków i dokumentów. W szczególności wskazać należy na treść zeznań obiektywnego świadka niezwiązanego z osobami uczestniczącymi w kolizji a to Pani I. T.. Z zeznań tego świadka obserwującego całe zdarzenie od samego początku wynika jednoznacznie, że samochód prowadzony przez pokrzywdzonego był w ruchu cofał wzdłuż krawężnika by zaparkować a samochód obwinionego po wyprzedzeniu samochodu pokrzywdzonego zajeżdżał mu drogę czym doprowadził do kolizji obu pojazdów. Wersja wskazanego

świadka zgodna jest z wersją pokrzywdzonego i jego ojca. Brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania prawdziwości zeznań świadka I. T. i ich zgodność z wersją prezentowaną przez pozostałych świadków powodowała że Sąd Rejonowy trafnie odmówił dania wiary wyjaśnieniom obwinionego a pozostałe dowody, wskazane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku uznał za wiarygodne. Nie może budzić w tych okolicznościach zastrzeżeń ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny.

Obwiniony winien był obserwować wszystkich uczestników ruchu drogowego w tym cofającego B. pokrzywdzonego i absolutnie nie miał prawa wjechać przed cofające B. na miejsce parkingowe. Swoim zachowaniem doprowadził do kolizji obu pojazdów.

Kwalifikacja prawna czynu przypisanego obwinionemu była prawidłowa.

Orzeczonej karze nie razi swoją surowością i jest wręcz symboliczna.

Z tych względów na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 kpw zaskarżony wyrok jako trafny utrzymano w mocy.

O kosztach obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego z uwagi na złą sytuację materialną obwinionego.

Wyk. J.K.